

ČARODEJNÍKOV UČEN

Nemecká rozprávka

Účinkujú

poslucháči KBT VŠMU v Bratislave
Anna Čitbajová, Edita Hrehušová
Kristína Kováčiková, Michal Németh
Erik Sombathy a Jelena Sušac
Barbora Zamišková

Pedagogické vedenie Mgr.Marica Mikulová
Doc.Ján Uličiansky, Mgr.Peter Cigán

Námet a dramaturgia: Pavol Uher
Scenár: Ján Uličiansky
Réžia: Peter Palik
Bábky a scéna: Miroslav Duša
Výtvarná spolupráca: Michaela Gertlerová a Filip Jerguš
Výroba: Miroslav Duša a firma DESTIN

Inscenácia je určená deťom od 5 rokov

Čarodejníkov učeň a princezná Grétka

Kde bolo tam bolo, bolo raz jedno kráľovstvo a v tom kráľovstve žila princezná Grétka a ...

Ste zvedaví, ako pokračovala rozprávka o princeznej? Tak to vám musím najskôr vyrozprávať príbeh o zvedavom Johannovi, ktorý sa stal čarodejníckym učňom.

Johann bol nemecký chlapec, ktorý mal síce dobré srdce, ale prázdne vrecká. Raz sa mu pod nohy priplietol čierny kocúr menom Wolfgang. Také zvláštne meno nemal náhodou. Wolfgang bol totiž čistokrvný čarodejnícky kocúr. Patril starému čarodejníkovi Hexerovi. Ten mu prikázal, aby sa vybral do sveta hľadať človeka s dobrým srdcom. Len taký mu pomôže získať kúzelnú knihu ducha Bucha. Keď kocúr zistil, že Johann je dobrák od kosti, neváhal a priviedol ho k čarodejníkovi.

„Urobíš pre mňa službičku chlapče a ja ťa potom vezmem do služby,“ povedal Hexer Johannovi. „Áno, pane, práve to hľadám. Dobrého majstra, ktorý by ma vyučil remeslu,“ potešil sa Johann. Hexer priviedol chlapca pred tajné dvere do komnaty, kde sídlil duch Buch. Rozkázal mu, aby vošiel dnu a priniesol mu čarovnú knihu. V tajuplnej komnate boli však i ďalšie dve knihy.

Pred nimi Hexer Johanna vystrihal. Prvá a najväčšia bola

plná obrázkov. Bolo ich toľko, že by si ich Johann do konca života nedopozeral. V druhej bol zapísaný nekonečný príbeh, ktorý človek nikdy nedočíta.

„Pre mňa je dôležitá najmenšia. Tú mi priniesieš! Ani sa len nepokús otvoriť ju. Inak naveky zostaneš väzňom ducha Bucha!“ zdôrazňoval starý čarodejník Johannovi. Potom vyriekol kúzelné zaklínadlo, ktoré otvorilo dvere duchovej komnaty. Vystrašený chlapec vošiel dnu. Hoci mu duch ponúkal krásnu knihu s obrázkami aj knihu s nekonečným príbehom, on na ne ani nepozrel. Vzal len tú najmenšiu a ponáhlal sa na čerstvý vzduch.

Čarodejník sa knihe náramne potešil, pretože vďaka nej sa stal mocný duch Buch jeho sluhom. Hexer si to hneď vyskúšal. Nechal si pričarovať nový plášť a prikázal duchovi, aby mu ukázal všetky krásy a poklady sveta. Johannovi a kocúrovi naložil, aby sa starali o jeho čarodejnícku knižnicu, kým sa nevráti.

Johann mal síce prácu, ale plácu žiadnu. „Ty si ale hlupák Johann,“ prihovoral sa chlapcovi čierny kocúr. „V tejto knižnici je predsa toľko čarodejníckych kníh. Stačilo by prečítať jedno zaklínadlo a mali by sme chutného jedla nadostač.“

„To nemôžem urobiť,“ povedal Johann, „čarodejník to zakázal.“

„Prosím ťa. Ten sa to nikdy nedozvie. Kým sa vráti, dobroty už budú dávno v našich bruškách,“ pokúšal ho ďalej kocúr.

Hlad je silnejší ako pevná vôľa. Johann napokon podľahol volaniu žalúdka. Nazrel do jednej z kníh a opatrne vyslovil kúzelnú formulkú: „Špígel – bigel slanina, hostina sa začína!“

V tej chvíli sa knihy začali meniť na jedlo. Salámy, kotlety, špagety a zákusky sa sypali z polic. Johann i kocúr nevedeli, do čoho skôr zahryznúť. Jedlo sa sypalo, lialo a objavovalo. Celá knižnica bola zrazu preplnená sladkosťami a lahôdkami francúzskej, talianskej, čínskej i slovenskej kuchyne.

Johann sa preľakol a snažil sa jedlá zastaviť. Wolfgang, ktorý sa napchával viedenským reznom, mu poradil, aby skúsil vysloviť znova nejaké zaklinadlo. Johann schytil prvú knihu a vykrikoval čarovné slová na všetky strany. Lenže nič nezabralo. Naopak, jedlo začalo lietať vzduchom, metly začali zametať, dvere sa bezhlavo otvárali, zámky sa samé zamykali a sviečky zhasínali. „Pomóóóó, majster Hexer!“ kričal zúfalý Johann, keď ho začal prenasledovať lietajúci tanier s pečeným kurčaťom. Vtom zahrnelo a v knižnici sa objavil čarodejník Hexer.

Zatlieskal a všetko sa dalo do poriadku.

„Takto sa ty staráš o moje knihy?“ osopil sa čarodejník na Johanna. „Prepáčte,“ snažil sa chlapec ospravedlniť. Hexer ho ale nepočúval. „Pakuj sa preč z môjho domu a toho čierneho chlپáča si vezmi so sebou! Už vás nepotrebujem. Duch Buch mi splní každé želanie,“ povedal s úškrnkom Hexer. Luskol prstami a duch oboch vyšmaril za dvere.

Johann bol veľmi smutný, pretože nezarobil ani korunu a v žalúdku mu stále škvrkalo. Ste zvedaví, ako to s ním bolo ďalej? Prešibaný Wolfgang ho zaviedol na kráľovský hrad, kde býval Bucher III. a jeho dcéra, princezná Grétka. O tej som vám hovoril na začiatku nášho rozprávania. Hoci Johann kocúrovi veľmi nedôveroval, lebo ho dostal do peknej šlamastiky, nasledoval ho. Nemal kam ísť. Wolfgang ho tajnou chodbou priviedol znova do knižnice - do kráľovskej knižnice. Ibaže tá skôr pripomínala komoru. Medzi knihami boli totiž klobásky, buchty a slanina. Keď to zbadali tí dvaja hľadoši, pustili sa do maškrtenia. Zrazu do knižnice vstúpil kráľ Bucher a nachytal ich na hruškách.

„Čo tu robíte? Kto vás sem pustil?“ pýtal sa rozhnevaným hlasom. Wolfgang sa rýchlo ujal slova. Priznal sa, že je bývalý

Hexerov kocúr a Johann je čarodejníkov bývalý učeň. Keď kráľ začul meno Hexer, spozornel.

„Hexer? Toho mi ani nespomínaj! Kedysi pracoval na mojom dvore ako alchymista. Vtedy počaroval mojej Grétke. Nahovoril jej, že ak nikdy nepozrie do knihy, bude krásna. Má už 16 rokov a stále nevie čítať. Celé dni sa iba napcháva. Preto musím jedlo schovávať do knižnice. Sem nikdy nevkrúči,“ nariekal Bucher III.

„Vy ste teda jeho kumpáni? Zavriem vás do temnice,“ povedal kráľ a už-už volal strážu. Kocúr mu ale duchapritomne pripomenul, že oni sú bývali kumpáni. S radosťou mu predstavil doktora Johanna von Chudobice, ktorý prišiel na hrad, aby princeznej pomohol. Johann sa nestačil čudovať. Na hru však pristal. Hladovať v temnici nechcel.

„Dobre teda,“ povedal kráľ, „zajtra ráno privediem dcérku. Ale ak ju nenaučíte čítať, tak skončíte v hladomorni!“ Zvrtol sa na päte a zamkol ich v knižnici.

„To sme si peknej kaše navarili. Som zvedavý, čo budeme teraz robiť,“ obrátil sa smutný chlapec na kocúra. Ten mu len povedal, aby sa nestrachoval, nech sa poriadne naje a zajtra sa uvidí.

Ráno prikvitol kráľ i s Grétkou. Kráľovská dcéra bola náramne tučná, ufnúkaná a rozmaznaná. To hralo Wolfgangovi a Johannovi do karát. Johann pristúpil k princeznej a otvoril šlabikár. Tá však znudene zazívala a zakričala: „Ja sa nudím...ÁÁÁ!“ Vtom ku kráľovi priskočil Wolfgang a povedal: „Áno. A je prvé písmeno abecedy. Mňau, princezná sa učí rýchlo.“ Na to sa Grétko rozplakala: „Bé Bé Bé!“ Teraz prehovoril Johann, teda doktor Johannes: „Správne, správne, B je druhé písmenko abecedy...”

„Výborne!“ zvolal kráľ a tieskal od radosti. „Ďakujem vám, pán doktor. Pomohli ste mojej dcérke. Neminie vás veľká odmena. Dám vám moju dcéru za ženu!“

Johanovi už nebolo treba veľa vravieť. Zobral nohy na plecía a porúčal sa. Bol rád, že unikol hladomorni. Ak by si vzal Grétku za ženu, pri jej chuti do jedla by určite hladoval ešte viac.

To je koniec našej rozprávky. Ste zvedaví, čo sa stalo s čiernym kocúrom Wolfgangom? Skúste zísť do knižnice, možno sa to dočítate v inej rozprávkovej knižke.